

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce a soudců Mgr. Alexandra Krysla a Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: D. D. T., narozený dne X,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem T.,
zastoupený Mgr. Štěpánem Svátkem, advokátem,
sídlem Na Pankráci 820/45, 140 00 Praha,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2021, č. j. MV-190897-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Vymezení věci

- 1. Žalobce se žalobou ze dne 9. 2. 2021, doručenou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 11. 2. 2021, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 1. 2021, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

MV-190897-4/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) potvrzeno odvoláním napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 22. 9. 2020, č. j. OAM-21775-58/PP-2019 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla výrokem I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění do 30. 7. 2019 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie na území České republiky, neboť žalobce není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a zákona o pobytu cizinců, a dále výrokem II. podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. Žalobce podal dne 18. 12. 2019 žádost o povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie (dále též jen „*EU*“) na území České republiky (dále též jen „*ČR*“) podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V tiskopisu žádosti v rubrice účel pobytu na území žalobce uvedl „*sloučení s občanem EU*“. V průvodním dopisu k žádosti doplnil, že podává žádost o přechodný pobyt na území ČR dle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť pobývá dlouhodobě ve společné domácnosti s dcerou – slečnou H. Y. T., narozenou dne X, státní příslušnost ČR, která se o něho stará, vyživuje ho a finančně jeho pobyt na území ČR spolu s celou rodinou zabezpečuje.

II. Žaloba

3. Žalobce v žalobě uvedl, že se s napadeným rozhodnutím v celém rozsahu neztotožňuje a považuje toto rozhodnutí za zcela nepřezkoumatelné, a to především z toho důvodu, že z něj dle jeho názoru není patrné, jakým způsobem žalovaná postupovala při posuzování rozhodných skutečností, proč žalovaná považovala právní závěry a odvolací námítky žalobce za nesprávné, stejně tak z jakých důvodů považovala jeho argumentaci za nedůvodnou.
4. Žalobce nejprve zrekapituloval, že podal žádost o přechodný pobyt jako rodinný příslušník občana EU podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Tento důvod žalobce spatřoval v tom, že je vzhledem k jeho aktuálnímu zdravotnímu stavu i dalším okolnostem závislý na nutné péči své dcery T. H. Y., české státní občanky. Namítal, že v rámci správního řízení doložil celou řadu dokladů dle jeho názoru prokazujících tuto skutečnost, přičemž jako klíčová pro posouzení otázky, zda žalobce splňuje či nesplňuje definici rodinného příslušníka občana EU dle výše uvedeného ustanovení, byla doložena lékařská zpráva vystavená MUDr. P. M., lékařem z oddělení gastroenterologie a interny. Kromě této lékařské zprávy pak žalobce doložil i pracovní smlouvu dcery, fotografie, doklady o nákupu základních potravin, vybavení domácnosti, oblečení, ale i nákladů na dovolenou ze strany dcery. V rámci odvolání pak namítl, že prvostupňový orgán pochopitelně nedisponoval, ani disponovat nemohl dostatečně odbornými znalostmi k posouzení jeho zdravotního stavu, a měl tak dle jeho názoru v souladu s § 56 správního řádu ustanovit znalce za účelem posouzení této otázky.
5. Dále žalobce uvedl, že žalovaná odvolání žalobce zamítla, přičemž uzavřela, že žalobce hodnověrně neprokázal statut rodinného příslušníka občana EU ve smyslu výše uvedeného ustanovení. Podle žalobce se žalovaná blíže ke skutečnosti, z jakých

konkrétních zákonných důvodů neakceptovala doloženou lékařskou zprávu, nevyjádřila. Žalovaná uzavřela, že se v případě doložené lékařské zprávy nejedná o *souhrnnou lékařskou zprávu vystavenou odborným lékařem* s tím, že dle žalované *jestliže např. zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, požaduje od žadatelů o příspěvek na péči, občanů České republiky, povinnost podrobit se vyšetření zdravotního stavu lékařem (§ 21 odst. 1 písm. b) zákona), pak nelze za nepřiměřený považovat požadavek na předložení lékařské zprávy od cizinců žádajících o poskytnutí pobytového statusu na území*. Žalobce upozornil, že sám zákon o pobytu cizinců žádnou definici souhrnné lékařské zprávy, případně požadavek na doložení nějaké konkrétní souhrnné lékařské zprávy ve smyslu výše naznačeném žalovanou, neobsahuje. Žalobce měl za to, že i v rámci výzvy správního orgánu k odstranění vad žádosti ze dne 22. 5. 2020 této vyhověl v tom směru, kdy doloženou lékařskou zprávou prokázal jak nepříznivý zdravotní stav, tak i závislost na péči ze strany občana EU. Žalobce oproti závěrům prvostupňového orgánu i žalované měl za to, že požadavek na doložení lékařské zprávy ve smyslu výzvy k odstranění vad jednak splnil, kdy v případě MUDr. P. M. se pochopitelně jedná o lékaře registrovaného u České lékařské komory, současně se vyjádřil ke všem skutečnostem, které správní orgán ve výzvě požadoval. Částečně měl žalobce za to, že výzva byla formulována ze strany prvostupňového orgánu i nad zákonný rámec, a to především ve smyslu požadavku na doložení souhrnné lékařské zprávy vypracované zdravotnickým zařízením nebo odborným znaleckým ústavem v ČR. Žalobce tedy jednak namítl, že potřebnou lékařskou zprávu doložil, jednak to, že odkaz na jiný zákon než zákon o pobytu cizinců, případně správní řád nebyl v tomto řízení přiléhavý, přičemž sám zákon o pobytu cizinců žádný požadavek či definici souhrnné lékařské neobsahuje.

6. Současně žalobce uvedl, že pokud na základě doložené lékařské zprávy shledal správní orgán tuto za nedostatečnou, měl dle názoru žalobce buď v souladu s § 56 správního řádu ustanovit znalce za účelem posouzení této otázky, případně žalobce opětovně vyzvat a specifikovat, jakou vadu lékařské zprávy přesně spatřuje a jakým způsobem by měla být odstraněna.
7. Žalobce zopakoval, že ustanovení zákona o pobytu cizinců, dle kterého žalobce podal příslušnou žádost, vychází ze směrnice 2004/38/ES. Z důvodové zprávy k její transpozici pak plyne, že musí být *kumulativně naplněny dvě základní podmínky*, aby mohl být takový cizinec považován za rodinného příslušníka. První z nich je existence vážných zdravotních důvodů na straně rodinného příslušníka, které způsobují jeho neschopnost se o sebe postarat. Druhou podmínkou je nezbytnost osobní péče občana EU, přičemž vážné zdravotní důvody, jejichž existence musí být prokázána, nejsou definovány, je pak třeba každý případ posoudit individuálně a dát do pečlivého kontextu všechny skutečnosti, které vyšly v průběhu správního řízení najevo. Jinými slovy, dle žalobce nebylo současně možno odmítnout jeho žádost výhradně na základě té skutečnosti, že jím doložená lékařská zpráva byla z pohledu žalované nedostatečná, kdy kromě výše uvedených námitek je toho názoru, že správní orgán se nezabýval v dostatečném rozsahu těmito naznačenými dle žalobce rozhodnými skutečnostmi, tedy existencí vážných zdravotních důvodů a nezbytností péče občana EU, přičemž on sám navíc k této problematice uplatnil další důkazní návrhy, které správní orgán bez dalšího zamítl – svůj účastnický výsledek, výsledek dcery a ubytovatelky.
8. Dle žalobce správní orgán jeho žádost v potřebném rozsahu neprojednal, nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti v rozporu s § 3 správního řádu. Žalobce rovněž namítl porušení dispoziční zásady. Při uplatnění dispoziční zásady se

správní řízení zahajuje na základě návrhu účastníka, který má subjektivní zájem na daném řízení, účastník řízení určuje ve svém návrhu předmět řízení, kterým je správní orgán vázán. Pokud tedy správní orgán na základě žádosti účastníka o provedení protokolu o vyjádření účastníků dle § 18 správního řádu, příp. výsledku dle § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, neprovedl a žádost bez dalšího zamítl, postupoval v rozporu s poukázanou zásadou. Žalobce je názoru, že správní orgán nemůže předjímat, jakou vypovídající hodnotu pro správní řízení budou navrhované důkazy mít.

9. Žalobce v souvislosti s jím doloženou lékařskou zprávou a celou řadou dalších listinných dokladů navrhl jak svůj účastnický výslech, tak i výslech své dcery, a to primárně za účelem dopspecifikace a dovysvětlení doložených listinných dokladů prokazujících jeho závislost na své dceři, stejně tak jako nákup základních životních sortimentů právě z její strany, přičemž prvostupňový orgán i žalovaná tyto doklady označily za nevypovídající a neurčité, aniž by tyto další důkazní návrhy realizovaly. V tomto kontextu žalobce rozporuje právní názor žalované, která k otázce neprovedení navrhovaných výsledků uvedla, že výsledkem nelze prokázat závislost na nutné péči jiné osoby, neboť účastníci řízení vypovídají často na základě individuálních pocitů, které nemohou být dostatečně objektivní, a rovněž výpověď ubytovatelky může pouze stvrdit soužití účastníka řízení s rodinou, které však není zpochybňováno. Podle § 52 správního řádu jsou účastníci povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.
10. Žalobce dále namítal nedostatečný rozsah poučení ze strany správního orgánu, jaký konkrétní listinný doklad prokazující vazbu žalobce na svou dceru ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců měl být z jeho strany doložen, když navíc v odůvodnění neprovedení žalobcem navrhovaných důkazů sám správní orgán uzavřel, že podmínky uvedené v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců lze hodnověrně doložit písemnými doklady v podobě lékařských zpráv, výpisu z účtu o úhradách plateb spojených s péčí a výživou opečovávané osoby apod.
11. Žalobce měl za to, že jeho důkazní návrhy směřující k tomu, aby jak on, tak jeho dcera mohli osobně popsat, jakým způsobem je ze strany jeho dcery o něj pečováno, byly v kontextu doložených listin důkazní návrhy zcela důvodné. Napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumané, kdy správní orgán na jednu stranu žalobci vytýká neprokázání podmínek ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, na stranu druhou odmítá provést jím navrhované důkazy na podporu a k prokázání výše uvedeného statutu rodinného příslušníka občana EU ve smyslu výše uvedeného ustanovení, když správní orgán nemůže předjímat, jakou vypovídací hodnotu pro správní řízení budou účastníkem navrhované důkazy mít, bez jejich provedení způsobem, který správní řád stanoví. Žalobce i z těchto důvodů považoval napadené rozhodnutí za nezákonné, rovněž za nepřezkoumané a předčasné.
12. Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalované k dalšímu řízení a uložil jí povinnost k náhradě nákladů řízení žalobci.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 23. 3. 2021 uvedla, že žalobce podal žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, přičemž z daného ustanovení je zřejmé, že pro kladné vyřízení žádosti je požadována závislost cizince na výživě nebo jiné nutné péči občana EU. Žalobce

předloženými lékařskými zprávami prokázal, že byl v minulosti vážně nemocen a v současné době dochází na pravidelné kontroly. Užívá léky, dietně se stravuje a má se vyvarovat těžké fyzické námahy. Tyto skutečnosti neprokazují, že by nebyl schopen obstarat si své základní životní potřeby sám. Skutečnost, že se nejedná o trvalý nepříznivý stav, vyplývá i z textu jím podané žaloby, kdy v žádosti o přiznání odkladného účinku podané žalobě zdůrazňuje péči, kterou poskytuje své mladší dceři při návštěvách lékaře, a rovněž uvádí, že se snaží přivydělávat si jako svářeč. De facto je třeba konstatovat, že žalobce popírá svá vlastní tvrzení o fyzické i finanční závislosti na péči starší dcery, občanky České republiky.

14. Žalovaná uvedla, že dle jejího názoru byla žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu ze strany prvostupňového orgánu i žalované věnována řádná péče, byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti v souladu s § 3 správního řádu a rozhodnutí byla odůvodněna v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu.
15. Žalovaná uzavřela, že je zřejmé, že zamítavé rozhodnutí má v určitém směru negativní dopad do rodinného života žalobce, avšak tato situace je důsledkem jeho předchozího jednání, které vedlo ke zrušení povolení k trvalému pobytu na území. Jestliže správní orgán neshledá, že je žadatel rodinným příslušníkem občana EU, není prostor k dalšímu posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, neboť v takovém případě nelze žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu vyhovět. S ohledem na uvedené žalovaná navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika žalobce

16. Žalobce ve své stručné replice ze dne 13. 4. 2021 uvedl, že ve vztahu k argumentaci žalované k podané žalobě odkazuje na vlastní písemné vyhotovení žaloby, kde v jednotlivých žalobních bodech dle jeho názoru zcela relevantně brojí proti meritornímu rozhodnutí žalované. Dále pak k odkazu žalované na pracovní smlouvu, kterou žalobce do spisového materiálu založil v rámci svého návrhu na přiznání odkladného účinku, namítl, že takový odkaz není relevantní, kdy jednak se jedná o listinu založenou v rámci návrhu na odkladný účinek žaloby, současně správní žaloba přezkoumává napadené rozhodnutí ke dni jeho právní moci.

V.

Průběh řízení

17. Soud konstatuje, že žaloba směřující proti napadenému rozhodnutí byla podána včas, neboť zákonná lhůta 30 dnů od doručení napadeného rozhodnutí (srov. § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců) byla dodržena, když napadené rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 25. 1. 2021 a předmětná žaloba byla soudu doručena dne 11. 2. 2021. Dále žaloba byla podána osobou k tomu oprávněnou, když žalobce byl adresátem napadeného rozhodnutí, směřovala proti žalované, která je pasivně legitimována (jako odvolací orgán, který vydal napadené rozhodnutí) a byla podána po vyčerpání řádných opravných prostředků (proti napadenému rozhodnutí nebylo odvolání přípustné). Žaloba také obsahuje všechny požadované formální náležitosti. Soud proto mohl přistoupit k věcnému přezkoumání žaloby.
18. O podané žalobě soud rozhodoval bez nařízení jednání ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť

s tím žalobce i žalovaná výslovně souhlasili (viz vyjádření žalobce ze dne 13. 4. 2021, č. l. 55, a vyjádření žalované ze dne 23. 3. 2021, č. l. 47).

VI.

Posouzení věci soudem

19. V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s. ř. s. soud vycházel při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (srov. § 76 s. ř. s.).
20. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu soud dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
21. Soud ze správního spisu zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
22. Žalobce podal dne 18. 12. 2019 žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území ČR podle § 87b odst. 1 zákona o pobytu cizinců. K žádosti přiložil mj. rodný list slečny H. Y. T., narozené dne X, ve kterém je uveden jako její otec (dále též jen „starší dcera“), listinu o nabytí státního občanství ČR starší dcerou, lékařskou zprávu MUDr. P. M., potvrzení o ubytování na adrese Týniště 20 a prohlášení o tom, že se svou starší dcerou, která se o něho stará, pobývá dlouhodobě ve společné domácnosti. Žalobce následně svou žádost doplnil o výsledek histologického vyšetření a aktuální lékařskou zprávu MUDr. P. M. (zpráva ze dne 19. 12. 2019), ve které je doporučena dieta a pokračování v zavedené léčbě stanovenou medikací, je zmíněno riziko ruptury vředu a možnost domácího léčení s nutným dozorem druhé osoby (dcera poučena, nutno se vyhnout těžké fyzické námaze). Dle opisu z evidence rejstříku trestů byl žalobce opakovaně trestán za úmyslné trestné činy, a to v letech 2006, 2012, 2013, 2014 a 2016, přičemž žalobce byl z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn na základě usnesení Okresního soudu Plzeň-město ze dne 28. 11. 2018. Dne 27. 12. 2019 byla na adrese T. provedena pobytová kontrola, při které byli žalobce i jeho starší dcera zastíženi. Ze spisu je dále patrné, že žalobci byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu na území rozhodnutím prvostupňového orgánu ze dne 9. 3. 2019, č. j. OAM-2121-27/ZR-2015, podle § 77 odst. 2 písm. a) a f) zákona o pobytu cizinců, a to z důvodu pravomocného odsouzení za spáchání úmyslného trestného činu a závažného narušení veřejného pořádku, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalované ze dne 15. 10. 2019, č. j. MV-130107-5/SO-2019, a nabylo právní moci dne 16. 10. 2019. Žaloba žalobce proti tomuto rozhodnutí byla zamítnuta rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 1. 2020, č. j. 30 A 131/2019 – 89, přičemž žalobce podal proti uvedenému rozsudku správního soudu kasační stížnost, která byla evidována u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 3 Azs 88/2020 [soudu je z úřední činnosti známo, že předmětná kasační stížnost žalobce podaná ve věci zrušení jeho trvalého pobytu byla posléze rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2021, č. j. 3 Azs 88/2020 – 46 zamítnuta – pozn. soudu]. V rámci správního řízení byl žalobce dne 22. 5. 2020 prvostupňovým orgánem vyzván k odstranění vad žádosti podle § 45 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, konkrétně k předložení dokladu prokazujícího, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, ve výzvě byl žalobce poučen o způsobu odstranění vytýkané vady žádosti a o následcích jejího případného neodstranění. Dne 20. 6. 2020 předložil žalobce mj. lékařskou zprávu MUDr. P. M. ze dne 8. 6. 2020 popisující vývoj zdravotních potíží žalobce a jejich léčby a dále vyjadřující se k jednotlivým

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

činností a běžným denním aktivitám žalobce, dále účtenky prokazující nákupy starší dcery vybavení do domácnosti, ošacení a stravy a fotografie bez bližšího označení. Žalobce současně navrhl provedení svého výslechu a výslechu své starší dcery „*za účelem specifikace vzájemného sdílení společné domácnosti a péče o svou osobu*“. Výzvou ze dne 17. 7. 2020 prvostupňový orgán vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž zároveň vyzval žalobce k poskytnutí veškerých relevantních informací potřebných k případnému posouzení přiměřenosti rozhodnutí ve smyslu § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. V následném vyjádření žalobce ze dne 5. 8. 2020 po jeho seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí žalobce uvedl, že dlouhodobě pobývá ve společné domácnosti se svou starší dcerou, která se o něho stará, vyživuje ho a finančně jeho pobyt na území ČR spolu s celou rodinou zabezpečuje. V zemi původu nemá žádné rodinné, materiální ani ekonomické zázemí. Je toho názoru, že doložil veškeré listinné doklady v souladu s výzvou prvostupňového orgánu ze dne 22. 5. 2020. Společné soužití bylo podpořeno a potvrzeno provedenou pobytovou kontrolou. Navrhl důkaz výsledkem svým, starší dcery a dále ubytovatelky – paní M. H. „*ke specifikaci vztahu a soužití s dcerou, současně i k prokázání podmínek, jak stanoví § 15a odst., 1 písm. d) zák. č. 326/1999 Sb.*“. V případě, že by prvostupňový orgán shledal předložené doklady jako nedostatečné, požadoval žalobce opětovnou výzvu k odstranění vad žádosti s konkrétní specifikací požadavků.

23. Následně prvostupňový orgán svým rozhodnutím ze dne 22. 9. 2020 zamítl žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu a stanovil mu lhůtu k vycestování z území ČR 60 dnů od právní moci rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí konstatoval, že žalobce je otcem (předkem) občana EU. Nedoložil však, že by byl v minulosti ani aktuálně závislý na výživě poskytované mu občanem EU. V této souvislosti poukázal rovněž na rozhodnutí Komise ze dne 15. 10. 2019 č. j. MV-130107-5/SO-2019 a usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 11. 2019, č. j. 30 A 131/2019-76, která jsou součástí spisového materiálu, podle kterých to byl žalobce, kdo rodinu finančně podporoval. K otázce závislosti žalobce na jiné nutné péči poskytované mu starší dcerou prvostupňový orgán s poukazem na předložené lékařské zprávy uvedl, že jimi žalobce neprokázal, že by nebyl schopen obstarat si své základní životní potřeby, a ani to, že by ho jeho zdravotní indispozice omezovaly takovým způsobem, že by nebyl schopen se sám o sebe postarat bez osobní péče starší dcery. Navržené výsledky žalobce a jeho starší dcery prvostupňový orgán neprovedl, neboť žalobce dostatečně konkrétně netvrdil, jaké skutečnosti by jimi měly být prokázány, a současně prvostupňový orgán dospěl k závěru, že provedeným dokazováním dostatečně zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti, tudíž další dokazování již neprováděl. Prvostupňový orgán všechny své závěry podrobně odůvodnil.
24. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce namítal nesprávnost a předčasnost rozhodnutí, když dle jeho názoru bylo vydáno na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, a rovněž namítl i nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Žalobce zejména rozporoval závěry prvostupňového orgánu ohledně vyhodnocení předložených lékařských zpráv a posouzení otázky závažnosti zdravotního stavu žalobce a dále ohledně finanční závislosti žalobce na jeho starší dceři. Žalobce též namítal, že prvostupňový orgán jeho žádost v potřebném rozsahu neprojednal, když neprovedl žalobcem navržené výsledky jeho osoby a poté jeho starší dcery a dále ubytovatelky. Namítl též nepřezkoumatelnost prvostupňového rozhodnutí v otázce negativního dopadu do žalobcova soukromého a rodinného života s odkazem na § 174a

zákona o pobytu cizinců.

25. Žalovaná napadeným rozhodnutím odvolání žalobce zamítla, když se ztotožnila s posouzením věci provedeným prvostupňovým orgánem. I podle názoru žalované žalobce neprokázal závislost na výživě poskytované mu starší dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, a to i přes řádnou výzvu k odstranění vad žádosti, které se žalobci od prvostupňového orgánu dostalo. Žalovaná se vyjádřila též k otázce neprovedení navrhovaných výsledků, když zdůraznila, že žalobce i jeho starší dcera mohli během správního řízení uvést vše, co by hodlali vypovědět. V případě ubytovatelky pak tato mohla vypovídat k soužití žalobce s rodinou, které ovšem nebylo správními orgány zpochybňováno. Žalovaná se v dané souvislosti odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013 – 29, podle kterého *výslech účastníka řízení není určen k tomu, aby při něm účastník uváděl svá tvrzení a rozhodujících skutečnostech ani aby se touto formou vyjadřoval k jiným provedeným důkazům*. Žalovaná se též krátce vyjádřila k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, když odkázala na starší judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců, a dále dovodila, že jestliže žalobce neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, pak nebyl dán prostor pro posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do soukromého a rodinného života.
26. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, kterou žalobce uplatnil jednak v obecné rovině, kdy podle jeho názoru nebylo patrné, jakým způsobem žalobce postupoval při posuzování rozhodných skutečností, jednak v souvislosti se závěry týkajícími se žalobcem předložené lékařské zprávy a s neprovedením žalobcem navržených výsledků.
27. K otázce přezkoumatelnosti správního rozhodnutí existuje bohatá judikatura Nejvyššího správního soudu, jak se podává např. v rozsudku ze dne 11. 3. 2021, č. j. 4 As 304/2020 – 31: *„K náležitostem odůvodnění správních rozhodnutí se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyslovil ve své judikatuře. Poukázat lze např. na rozsudek ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 - 91, v němž NSS konstatoval, že „[o]bsahem odůvodnění rozhodnutí je především rozbor a zhodnocení podkladů rozhodnutí, správní orgán musí uvést, jakými úvahami se při jejich hodnocení řídil, dále jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů a jejich jednotlivých ustanovení, jakož i to, proč byly aplikovány způsobem, který vedl k výslednému rozhodnutí.“ V odstavci 18. rozsudku ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 76/2013 - 21, pak NSS uvedl, že „podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, musí správní orgán v odůvodnění uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Smyslem a účelem odůvodnění je ozřejmit, proč správní orgán rozhodl, jak rozhodl, neboť jen tak lze ověřit, že důvody rozhodnutí jsou v souladu s právem a nejsou založeny na libovůli (srov. nálezh Ústavního soudu ze dne 6. 3. 1997, sp. zn. III. ÚS 271/96, č. 24/1997 Sb. ÚS).“ Není-li z odůvodnění zřejmé, proč odvolací orgán nepovažoval za důvodnou argumentaci účastníka řízení a proč jeho námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na niž je postaven základ jeho nesouhlasu (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 6. 2010, č. j. 9 As 11/2010 - 80).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

28. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaná (ve shodě s prvostupňovým orgánem) dospěla k závěru, že žalobce v průběhu správního řízení o žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu neprokázal, že splňuje podmínku uvedenou v § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, tj. závislost při uspokojování svých základních potřeb na výživě nebo nutné péči poskytované mu jeho starší dcerou, a nelze ho proto považovat za rodinného příslušníka občana EU, čímž byl dán důvod pro zamítnutí jeho žádosti podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Z napadeného rozhodnutí žalované je patrné, z jakých podkladů správní orgány v posuzovaném případě vycházely, jakou právní úpravu aplikovaly a jakými úvahami se řídily. Z napadeného rozhodnutí též vyplývá, že žalovaná reagovala na všechny podstatné odvolací námitky žalobce směřující proti prvostupňovému rozhodnutí, včetně námitek žalobce směřujících proti závěru o neprokázání závislosti žalobce na výživě nebo jiné nutné péči poskytované mu starší dcerou a proti neprovedení žalobcem navržených výsledků, jakož i k otázce přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (byť se jednalo o hodnocení velmi stručné).
29. Z těchto důvodů soud považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné, a proto hodnotí žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.
30. Žalobce vedle námitky nepřezkoumatelnosti uplatnil v podstatě tři okruhy žalobních námitek, pro které nesouhlasil s finálním závěrem správních orgánů, že neprokázal nezbytnou závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované mu starší dcerou ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Předně žalobce namítal, že (i) správní orgány nesprávně a nezákonně neakceptovaly doloženou lékařskou zprávu, a další námitky směřovaly proti (ii) nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a současně neprovedení žalobcem navržených výsledků, a (iii) nedostatečnému poučení ze strany prvostupňového orgánu o tom, jaký konkrétní listinný doklad prokazující vazbu žalobce na svou starší dceru ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců měl být z jeho strany doložen. Žalobce naopak ve své žalobě neuplatnil námitku nepřiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života (srov. bod 47. tohoto rozsudku).
31. Soud ve svém posouzení právě uvedených žalobních námitek vyšel zejména z následující relevantní právní úpravy a soudní judikatury.
32. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.*
33. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců *k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu je žadatel povinen předložit doklad prokazující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.*
34. Podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců *rodinným příslušníkem občana Evropské unie se pro účely tohoto zákona rozumí jeho potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.*

35. Dle ustálené judikatury je řízení o žádosti o pobytové oprávnění ovládáno dispoziční zásadou a účastníci jsou povinni předložit veškeré požadované přílohy žádosti ze své iniciativy, popřípadě po řádném poučení ze strany správního orgánu. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 – 38, uvedl: *„Řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a koncentrace řízení je v nich namístě. Je zejména v zájmu žadatele (zde stěžovatele), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady.“* V rozsudku ze dne 5. 11. 2020, č. j. 7 Azs 234/2020 – 32 pak Nejvyšší správní soud uvedl následující: *„Judikatura tedy dlouhodobě setrvává na názoru, že v případě řízení o žádosti je především na žadateli, aby vyvinul dostatečnou aktivitu pro kladné vyřízení žádosti. Naopak se v takovém řízení neuplatní zásada vyšetřovací, podle níž by bylo na správním orgánu, aby zjišťoval skutečný stav věci. Uvedené závěry plně dopadají také oblast pobytu cizinců. Ad absurdum by si správní orgány byly schopny obstarat prakticky všechny doklady samy, a požadavky v zákoně by byly touto optikou redundantní (např. doklad prokazující bezdlužnost dotazem na finanční či celní úřady; doklad o cestovním zdravotním pojištění dotazem na zdravotní pojišťovny atd.) Zákon ovšem tyto povinnosti ukládá žadateli, ne správnímu orgánu. Doklady je pak nutné s ohledem na zásadu koncentrace řízení předložit již v řízení před prvostupňovým orgánem.“*
36. Z relevantní právní úpravy, jakož i ustálené judikatury správních soudů tak vyplývá, že k tomu, aby žalobce měl postavení rodinného příslušníka občana EU, bylo třeba z jeho strany řádně tvrdit a zároveň i prokázat splnění podmínek ustanovení § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, když právě tento důvod příbuzenského vztahu podle § 15a zákona o pobytu cizinců připadal na podkladě skutkových zjištění a tvrzení obsažených v žalobcově žádosti v daném případě v úvahu, tedy že (i) je předkem občana EU (žalobcovy starší dcery) a že (ii) je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči této osoby. Břemeno tvrzení i důkazní přitom spočívalo na žalobci, přičemž žalobce byl povinen těmto svým procesním povinnostem dostát již v rámci řízení před prvostupňovým orgánem.
37. Mezi stranami nebylo sporu o tom, že slečna H. Y. T., narozená dne X, je dcerou žalobce, a že spolu sdíleli společnou domácnost. Naproti tomu žalobce nesouhlasil se správními orgány v tom, že neprokázal, že by byl z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči své starší dcery, tj. občanky EU.
38. Soud předně uvádí, že souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že by byl z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči své dcery, a to i přesto, že se žalobci v řízení před prvostupňovým orgánem dostalo řádného poučení (srov. též bod 45. tohoto rozsudku). Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že by správní orgány neakceptovaly doloženou lékařskou zprávu, neboť skutečnost je taková, že správní orgány z předložených lékařských zpráv ve svých závěrech vyšly. Žalobcem doložená lékařská zpráva ze dne 19. 12. 2019 obsahuje pouze popis jeho zdravotního stavu a doporučení ohledně režimu a diety. Dále pak v lékařské zprávě ze dne 8. 6. 2020, kterou žalobce doložil v návaznosti na výzvu prvostupňového orgánu ze dne 22. 5. 2020 k odstranění vad žádosti, se mj. uvádí, že *„je možné nadále domácí léčení s nutným dozorem druhé osoby – v tomto směru příslušně opakovaně poučena dcera, nutno se vyhnout fyzické námaze, zatínání břicha a zapínání břišního lisu – vše výše uvedené zvyšuje riziko performace! K jednotlivým činnostem a běžným denním aktivitám tedy platí následující závěry: - mobilita, orientace a komunikace ovlivněny nejsou, - stravování ve smyslu přípravy pokrmů jsou závislé na pomoci druhé osoby,*

- *ve dnech relativního zlepšení nejsou nemoci fyziologické činnosti ovlivněny, ale třeba při občasném sklonu k zácpě a tím zatínání břišního lisu je při odchodu stolice zvýšeno riziko performace a následně možné krvácení a bezvědomí – zde je přítomnost druhé dozorující osoby nutná, - s výše uvedeným souvisí i nevhodnost zvedání těžších předmětů cca nad 10 kg, nevhodnost větší fyzické námahy obecně, tedy i omezení v běžných domácích pracích, nevhodnost cest na delší vzdálenosti, zde opět nutná pomoc či doprovod druhé osoby“.* Soud se ztotožňuje se správnými orgány, že z uvedených lékařských zpráv nevyplývá, že by žalobce byl při uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě či nutné péči své starší dcery, a to odůvodněně a trvale, ba spíše z lékařských zpráv vyplývá opak. Jak uvedl prvostupňový orgán na straně 9 prvostupňového rozhodnutí, z doložených lékařských zpráv naopak vyplývá, že mobilita, orientace a komunikace žalobce jeho nepříznivým zdravotním stavem ovlivněny nejsou, má se pouze vyvarovat těžké fyzické námaze, zvedání těžších předmětů cca nad 10 kg a větší fyzické námaze obecně a cest na delší vzdálenosti, avšak jinak je plně soběstačný. Prvostupňový orgán uzavřel, že zdravotní stav žalobce nelze s ohledem na doložené lékařské zprávy považovat za natolik nepříznivý, aby bylo možné dospět k závěru, že je závislý na jiné nutné péči poskytované mu jeho starší dcerou – občankou ČR. Žalovaná se s těmito závěry ztotožnila a shodně též soud. Prvostupňový orgán poté provedl i hodnocení ostatních žalobcem ve správním řízení předložených důkazů, které soud shledal dostatečným a nemá proti němu výhrad, přičemž pro stručnost odkazuje na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí.

39. Navíc tvrzení žalobce, že jeho zdravotní indispozice by jej měly omezovat takovým způsobem, že by nebyl schopen se sám o sebe postarat bez osobní péče starší dcery, značně zpochybňují jiná tvrzení samotného žalobce, která uvedl ve svém návrhu na přiznání odkladného účinku podané žalobě (obsaženého v čl. III. žaloby). Žalobce totiž uváděl, že *„v současné době se v rámci svého zdravotního stavu snaží přivydělávat jako svářeč u společnosti Wagner Metal concept k. s.“* a dále že *„mladší dceru dále vozí na pravidelné kontroly do nefrotické poradny a do ambulance, pokud dochází ke zdravotním kolapsům, pomáhá tak své bývalé družce“*. Soud též poukazuje na žalobcem ve správním řízení doložené fotografie, které podle žalobcem připojeného komentáře měly být jednak z Vánoc 2019 a dále z dovolené v Thajsku absolvované taktéž v roce 2019. Z nich je patrné, že žalobcův zdravotní stav v roce 2019 musel být stabilizovaný a uspokojivý, když mohl cestovat do Thajska a tam podnikat výlety, resp. když na vánočním setkání mohl konzumovat pivo.
40. K dalším v žalobě uplatněným námitkám soud předně uvádí, že se žalobcem lze souhlasit v tom, že řízení zahajovaná na návrh jsou ovládána zásadou dispoziční. Tuto zásadu je ovšem třeba vykládat tak, že bylo v zájmu žalobce, aby ke své žádosti předložil veškeré potřebné náležitosti, tvrdil a prokázal splnění podmínek pro vyhovění žádosti o udělení pobytového oprávnění, a dále že nebylo povinností správních orgánů prokázat, že tvrzení žalobce nejsou pravdivá, tedy že není závislý na výživě nebo jiné nutné péči své dcery. Dispoziční zásadu však není možné vykládat tak, že žalobce určuje, jaký důkaz má být proveden, a správní orgán mu musí vždy vyhovět.
41. Z hlediska žalobcem namítaného neprovedení navržených výsledků je stěžejní ta skutečnost, že žalobce při tomto svém návrhu na dokazování netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by navrhovanými výsledky měly být zjištěny. Soud zastává názor, že každému řádnému důkaznímu návrhu (výslech účastníka či svědka nevyjímaje) musí předcházet skutkové tvrzení, k němuž tento návrh směřuje. Teprve na základě takového tvrzení je totiž správní orgán objektivně schopen v intencích § 52 správního řádu

posoudit, zda jde o důkazní návrh potřebný ke zjištění skutkového stavu věci nebo ne. Soud nemůže aprobovat takovou procesní taktiku účastníků správního řízení, v němž je tíží důkazní břemeno, kdy tito učiní důkazní návrh výsledkem bez konkrétních skutkových tvrzení, která mají být prokazována, s tím, že příslušné skutečnosti vyplynou až z provedeného výsledku. Vyžadovat po správních orgánech provedení takových důkazů navrhovaných z iniciativy účastníků řízení by znamenalo nutit je rezignovat na jakoukoli snahu o racionalitu správního řízení a procesní efektivitu vůbec. Navíc je správnímu orgánu brána možnost ověřit si v rámci výsledku, zda tvrzení účastníků odpovídají obsahu výpovědi účastníka či svědků, což má zásadní vliv na posuzování věrohodnosti dané výpovědi. Z těchto důvodů nelze akceptovat důkazní návrhy obecné, tedy nevztahující se ke konkrétnímu tvrzení.

42. V dané souvislosti lze doplnit, že i judikatura Nejvyššího správního soudu ponechává v případě důkazního návrhu výsledkem účastníka řízení na úvaze správního orgánu, zda výsledek účastníka provede, když z ničeho nevyplývá povinnost správního orgánu takový výsledek provést a účastník správního řízení má možnost se vyjádřit prostým vyjádřením svých tvrzení ve věci, které nemusí mít formu jeho výsledku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019 – 32). V již odkazovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2021, č. j. 3 Azs 88/2020 – 46 se poukazuje na to, že *Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 441/2018 – 32 výslovně konstatoval, že zákon o pobytu cizinců povinnost provést výsledek cizince neukládá, a je tudíž na správním uvážení správního orgánu, zda k němu přistoupí*. Obdobně též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2021, č. j. 4 Azs 329/2021 – 40, v němž kasační soud vyslovil, že *„k argumentaci stěžovatelky, že správní orgán podle stěžovatelky nemůže předjímat, jakou vypovídací hodnotu pro správní řízení budou navrhované důkazy mít, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že podle § 52 správního řádu platí, že účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci. Správní orgán tudíž není povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu a takový důkaz provést. Důkaz je tedy na místě provést tehdy, pokud by mohl přispět k objasnění skutkového stavu. Pokud správní orgán shledá, že navržený důkaz není způsobilý objasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, navržený důkaz neprovede; musí to však řádně zdůvodnit.“* V posuzované věci prvostupňové rozhodnutí, jakož i napadené rozhodnutí obsahuje zdůvodnění, proč žalobcem navržené výpovědi správní orgány neprovedly, když by jimi nemohla být hodnověrně doložena závislost žalobce na výživě či jiné nutné péči občana EU, neboť k prokázání těchto skutečností je nutné především doložit listinné doklady – lékařské zprávy. K uvedenému závěru žalovaná dospěla po popisu a zhodnocení zjištěného skutkového stavu, v rámci něhož uvedla, že doklady o tom, že dcera žalobce nakoupila určité předměty, nedokládají, že by žalobce byl závislý na její výživě nebo jiné nutné péči, a stejně tak ani doložená lékařská zpráva není dostatečně průkazná pro učinění závěru o závislosti žalobce na jiné osobě, když doložená lékařská zpráva obsahuje pouze popis zdravotního stavu žalobce a poučení o režimových a dietních opatřeních, která může realizovat i bez trvalé pomoci jeho starší dcery. Vzhledem k dispoziční zásadě pak prvostupňový orgán ani nebyl povinen zadávat znalecké posouzení žalobcova zdravotního stavu, jak bylo žalobcem též v žalobě namítáno, neboť v předložených lékařských zprávách byl zdravotní stav žalobce dostatečně popsán, přičemž prvostupňový orgán byl v rámci správního uvážení oprávněn a způsobilý si předložené lékařské zprávy vyhodnotit z hlediska naplnění podmínek dle §

15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců.

43. S přihlédnutím k výše uvedenému soud konstatuje, že listinné doklady předložené žalobcem byly při posouzení věci zohledněny a správní orgány nepochybily, pokud neprovedly navržené důkazy výpovědi žalobce a jeho dcery. Není proto opodstatněná ani námitka žalobce, že správní orgány tyto důkazní návrhy nerealizovaly. Soud též považoval za dostačující odůvodnění neprovedení výsledku žalobcovy ubytovatelky, neboť otázku společného soužití žalobce a jeho starší dcery u uvedené ubytovatelky správní orgány nezpochybňovaly. Stejně tak není důvodná námitka žalobce o vnitřní rozpornosti rozhodnutí žalované, v níž namítá, že žalovaná mu na jednu stranu vytýká neprokázání podmínek ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců a na druhou stranu odmítá provést jím navrhované důkazy, neboť žalovaná oba tyto závěry, jak je patrné z výše uvedeného, řádně zdůvodnila a nejsou vzájemně rozporné.
44. Lze proto přisvědčit názoru žalované, že prvostupňový orgán na základě obecného návrhu žalobce nebyl povinen provést výsledky žalobce a jeho dcery, neboť žalobce (navíc od počátku správního řízení právně zastoupen) i přes velmi podrobné a individuální poučení, které se mu od prvostupňového orgánu dostalo stran listinných dokladů, které je třeba doložit, netvrdil žádné konkrétní skutečnosti, které by navrženými výsledky měly být prokázány.
45. K žalobcem namítanému nedostatečnému poučení ze strany prvostupňového orgánu o tom, jaký konkrétní listinný doklad prokazující vazbu žalobce na svou dceru ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců měl být z jeho strany doložen, soud konstatuje, že ve výzvě prvostupňového orgánu k odstranění vad žádosti ze dne 22. 5. 2020 je jasně uvedeno, že podmínku závislosti na jiné nutné péči nebo neschopnost se o sebe postarat v důsledku vážného zdravotního stavu je nutno prokázat listinnými důkazy, jako je především souhrnná lékařská zpráva vydaná odborným lékařem nebo zdravotnickým zařízením, přičemž v této lékařské zprávě je třeba, aby se lékař kromě popisu zdravotního stavu (chorob), vyjádřil zejména k těmto oblastem: (i) mobilita, (ii) schopnost orientace, (iii) stravování, (iv) oblékání, (v) hygiena a (vi) péče o domácnost. Zároveň správní orgán jednotlivé oblasti přiblížil konkrétními dotazy. Takovou výzvu považuje soud za dostatečně určitý a návodný pokyn k doložení rozhodnutých skutečností pro rozhodnutí věci, tudíž žalobcem namítaný požadavek na opakování výzvy je nepřijatelný. Navíc žalobce byl již v řízení před prvostupňovým orgánem zastoupen zmocněncem – advokátem, jemuž bylo rovněž zasláno uvedené poučení. Stejně tedy může žalobce tvrdit, že poučení neporozuměl nebo že mu nebylo zřejmé, jaké doklady po něm prvostupňový orgán požadoval.
46. S ohledem na vše shora uvedené soud souhlasí se správními orgány v tom, že žalobce ve správním řízení neprokázal, že by byl z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči své dcery. Správní orgány tedy postupovaly zcela v souladu se zákonem, když žádost žalobce zamítly. Soud též v projednávané věci neshledal v postupu správních orgánů žádné závažné pochybení, které by mělo za následek nezákonnost napadeného, resp. prvostupňového rozhodnutí.
47. Soud úplným závěrem a pro úplnost uvádí, že si je plně vědom aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu k požadavku na posuzování otázky přiměřenosti dopadů správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života žadatele (cizince) i v případech rozhodování o žádostech o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana EU na území ČR ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 22. 2. 2022, č. j. 7 Azs 405/2021 – 34). Tudíž se nelze ztotožnit s námitkou žalované, že jestliže správní orgán neshledá, že je žadatel rodinným příslušníkem občana EU, není prostor k dalšímu posuzování přiměřenosti dopadů vydaného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Nicméně s ohledem na žalobcem vymezené žalobní body soud v projednávané věci tuto otázku neřešil a řešit ani nemohl, protože námitka nepřiměřenosti dopadů předmětných správních rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce vůbec nebyla v žalobě uplatněna. Soud v dané souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, a to zejména na rozsudek ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 Afs 216/2006 – 63, v němž Nejvyšší správní soud dospěl k těmto závěrům: „Je jinou vadou řízení před soudem s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], pokud krajský soud přezkoumá (a poté zruší) žalobou napadené správní rozhodnutí z důvodu (žalobní bod), který nebyl žalobcem uplatněn. Tento nesprávný postup krajského soudu je nejen popřením dispoziční zásady, kterou je jinak ovládáno správní soudnictví, ale znamená i zásah do principu rovnosti účastníků řízení (čl. 96 odst. 1 Ústavy, čl. 37 odst. 3 Listiny základních práv a svobod a § 36 odst. 1 s. ř. s.), neboť jim odnímá právo vyjádřit se ke skutkovým a právním otázkám, které vzal soud za určující pro své zrušující rozhodnutí.“ (obdobně viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2021, č. j. 2 As 183/2020 – 27).

VII.

Rozhodnutí soudu

48. Soud uzavírá, že žádnou z žalobcem uplatněných žalobních námitek nehledal důvodnou, a proto podanou žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.

VIII.

Náklady řízení

49. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Žalované nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 6. dubna 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.